

akt II K 381/15

1 Ds. 2071/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Kowalik

Protokolant Katarzyna Małolepsza

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Świdnicy **J. J.**

po rozpoznaniu w dniach: 22 października 2015 roku, 23 lutego 2016 roku, 15 marca 2016 roku, 07 kwietnia 2016 roku, 10 maja 2016 roku, 07 czerwca 2016 roku, 21 lipca 2016 roku, 22 lipca 2016 roku, 29 września 2016 roku i 11 października 2016 roku sprawy karnej

Ł. J. (1)

ur. (...) w Ś.

syna W. i M. z domu K.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 25 listopada 2014r. w Ś. w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc zamachem na życie i zdrowie R. H. (1) doprowadził go do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 250 zł należących do I. B. (1),

tj. o czyn z art. 282 kk

II. w okresie od 25 listopada 2014r. do 29 listopada 2014r. w Ś. w woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc zamachem na życie i zdrowie R. H. (1) usiłował doprowadzić go do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji,

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk

III. w bliżej nieokreślonym czasie w listopadzie 2014r. w Ś. w woj. (...), wbrew żądaniu osoby uprawnionej R. H. (1) nie opuścił zajmowanego przez pokrzywdzonego lokalu mieszkalnego przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 193 kk

I. oskarżonego **Ł. J. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, iż czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91§1 kk, tj. popełnienia czynów z art. 282 kk i z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk i za czyny te na podstawie art. 282 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierza mu **karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;**

II. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 193 kk i za czyn ten na podstawie art. 193 kk wymierza mu **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

III. na podstawie art. 91§2 kk orzeczone oskarżonemu kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu **karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;**

IV. na podstawie art. 63§1 i 5 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie tj. dwa dni - od dnia 29 listopada 2014 roku do dnia 01 grudnia 2014 roku;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata J. G. kwotę 1446,48 zł (tysiąc czterysta czterdzieści sześć złotych i czterdzieści osiem groszy) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. H. (1) ps. (...) w 2014 roku mieszkał wraz ze swoją konkubiną I. B. (1) w Ś. przy ul. (...). Pokrzywdzony znał i spotykał się również w swoim miejscu zamieszkania z Ł. J. (1) ps. (...), K. G. (1), P. G. ps. (...) i D. G. (1), z którymi spożywał alkohol.

Na początku listopada 2014 roku w godzinach wieczornych do mieszkania pokrzywdzonego przyszedł P. G., który zapytał go czy może udostępnić na jedną noc pokój jego znajomej. R. H. (1) w zamian za piwo przystał na jego prośbę. Pokrzywdzony wyszedł kupić alkohol, a gdy wrócił w mieszkaniu była już nieznaną mu dziewczyna, która siedziała w pokoju z K. G. (1). R. H. (1) z konkubiną I. B. (1) przebywali w jednym pokoju, natomiast w drugim pokoju siedziała dziewczyna, która przysłała przenocować wraz z K. G. (1). Wszyscy spożywali alkohol. Po pewnym czasie do mieszkania pokrzywdzonego przyszedł Ł. J. (1) z D. G. (1), obaj byli nietrzeźwi. Siedzieli w pokoju, w którym przebywał K. G. i spożywali alkohol.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 18-19, 26-27, 84-84v., 163v.-164,

zeznania R. H. (1) - k. 5-7, 15-17, 324v.

I. B. (1) - k. 13-14, 146-146v.

K. G. (1) - k. 38-39, 146v.

Siedzący w pokoju oskarżony, D. G. i K. G. do późnych godzin nocnych spożywali alkohol i zachowywali się głośno. Około godz. 03:00 w nocy R. H. (1) wszedł do pokoju, w którym przebywał oskarżony i zażądał, aby Ł. J. (1) opuścił mieszkanie i zagroził, że wezwie Policję. Ł. J. (1) zdenerwował się i odmówił opuszczenia mieszkania. Następnie udał się do łazienki, gdzie potrącił lustro, które spadło na podłogę i rozbiło się. Wówczas doszło do kłótni pomiędzy pokrzywdzonym i oskarżonym i R. H. uderzył w twarz oskarżonego. Ł. J. (1) rzucił się na R. H. (1) i zaczął go bić pięściami po twarzy i głowie. Potem przewrócił go na podłogę i nadal bił pięściami po głowie i ciele oraz kopał leżącego pokrzywdzonego, również po głowie. R. H. (1) leżał i zasłaniał się przed ciosami. D. G. (1) zaczął odciągać oskarżonego od pokrzywdzonego. Następnie obaj opuścili mieszkanie R. H. (1).

Dowód: wyjaśnienia Ł. J. (1) - k. 18-19, 26-27, 84-84v., 163v.-164

zeznania R. H. (1) - k. 5-7, 15-17

częściowo zeznania I. B. (1) - k. 13-14, k. 146-146v.

K. G. (1) - k. 38-39, 146v.

D. G. (1) – k. 163v.

Po kilku dniach od zdarzenia Ł. J. (1) przyszedł do mieszkania R. H. (1) i powiedział, że w czasie kopania pokrzywdzonego zniszczył sobie nowe buty i pokrzywdzony ma mu za nie zapłacić 250 zł. Oświadczył też R. H., że nie chce go już bić i gdy ten mu zapłaci to da pokrzywdzonemu spokój, da mu te buty. Określił termin zapłaty na dwa tygodnie, a po przekroczeniu terminu będzie naliczał odsetki i zagroził, że w przypadku braku przekazania żądanej kwoty nie będzie miał litości i nie chce za każdym razem jak spotka pokrzywdzonego bić go. R. H. (1) obawiał się oskarżonego, a wypowiedziane przez niego słowa odebrał jako groźbę. Dlatego też wraz z konkubiną, która również bała się oskarżonego i tego, że może znowu pobić R. H., postanowili, że po otrzymaniu renty przez I. B. (1) zapłacą Ł. J. (1) żadaną przez niego kwotę. Ł. J. (1) po jakimś czasie zadzwonił do pokrzywdzonego i dopytywał się o pieniądze.

W dniu 25.11.2014r. roku R. H. (1) umówił się z Ł. J. (1) pod restauracją (...) w Ś. przy ul. (...), gdzie udał się wraz z konkubiną. Przekazał oskarżonemu pieniądze w kwocie 250 zł pochodzące z renty otrzymanej przez I. B.. Oskarżony wziął pieniądze, nie przekazał pokrzywdzonemu butów.

Tego samego dnia wieczorem Ł. J. (1) przyszedł wraz z nieustalonym mężczyzną do mieszkaniu R. H. (1) i zażądał zapłaty 100 zł oświadczając, że jeden z ze 100-złotowych banknotów, przekazanych mu przez pokrzywdzonego, był fałszywy. Pokrzywdzony nadal bał się oskarżonego, był przez niego zastraszone i gotowy był mu zapłacić żadaną kwotę, ale nie posiadał wówczas pieniędzy. W okresie od 25.11.2014r. do 29.11.2014r. oskarżony wydzwaniał do R. H. z telefonu należącego do P. G., jednakże pokrzywdzony, który nadal obawiał się kontaktu z oskarżonym, nie odbierał. Ł. J. (1) wysłał z telefonu o nr (...) na numer telefonu I. B. (1), z treści którego wynikało, że gdy R. H. (1) przekaże mu kwotę 100 zł, to „temat będzie zamknięty”. Pokrzywdzony zobowiązał się wówczas do przekazania kolejnych 100 zł, jednakże z uwagi na zatrzymanie Ł. J. (1) przez Policję w związku z włamaniem do mieszkania R. H. (1), do przekazania tego nie doszło.

Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego - k. 18-19, 26-27,84-84v., 163v.-164 częściowo zeznania R. H. (1) - k. 5-7, 15-17, 163-164v.

I. B. (1) - k. 13-14, k. 146-146v.

protokół zatrzymania osoby - k. 4

protokół okazania osoby - k. 9-10

Ł. J. (1) ma 34 lata, jest kawalerem, posiada wykształcenie podstawowe, bez wyuczonego zawodu, ma na utrzymaniu jedno dziecko, posiada przeciętną opinię środowiskową, był wcześniej wielokrotnie karany sądownie.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 21.04.2016r. sygn. II Kp 166/16 Ł. J. (1) został tymczasowo aresztowany jako osoba podejrzana o czyn z art. 189§1 i 3 kk i art. 280§2 kk i art. 278§1 i 5 kk i art. 157§2 kk i art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Dowód: dane osobo-poznawcze oskarżonego – k. 45, 84

dane o karalności – k. 39-40, 208-2011

wywiad środowiskowy – k. 212-214

postanowienie SR w Świdnicy z dnia 21.04.2016r., II Kp 166/16 - k. 233-234

Oskarżony składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 282 kk (k. 18-19). Potwierdził znajomość z pokrzywdzonym, bywał u niego w domu, spożywali wspólnie alkohol. Potwierdził, że w dniu z zarzutu I przyszedł do R. H. z D. G., w mieszkaniu był pokrzywdzony, I. B., K. G. i nieznana mu dziewczyna, wraz z K. G., D. G. i dziewczyną siedzieli w jednym pokoju, natomiast R. H. z konkubiną w drugim, wszyscy spożywali alkohol. Oskarżony przyznał, że w łazience stłukł lustro, doszło do kłótni pomiędzy nim i pokrzywdzonym. R. H. uderzył go jako pierwszy, oskarżony w odwecie „oddał mu”, przewrócił go na ziemię i kopał, kilka razy uderzył pięściami. Po tym od razu powiedział pokrzywdzonemu, że ma mu zwrócić 250 zł za buty, które uszkodził sobie w czasie zajścia i wyznaczył mu na to termin dwóch tygodni, a gdy dostanie pieniądze to da mu uszkodzone buty. Spotkali się po kilku dniach pod restauracją (...) w Ś., gdzie pokrzywdzony dał mu 250 zł, jednak nie przekazał mu butów, bo pokrzywdzony stwierdził, że odbierze je w innym terminie. Wyjaśniał, że jak pokrzywdzony zadzwonił w sprawie butów, to zażądał od niego jeszcze 100 zł za ich wydanie i ostatecznie butów mu nie przekazał.

Podczas kolejnego przesłuchania (k. 26-27) oskarżony częściowo przyznał się do stawianych mu zarzutów, wskazując na inny przebieg wydarzeń. Podał, że został pierwszy uderzony przez R. H. i to pokrzywdzony zaproponował, że weźmie te buty i da mu 250 zł. Zaprzeczył, aby mówił, że 100 zł otrzymane od pokrzywdzonego było fałszywe i podkreślił, że po zdarzeniu pogodzili się i odwiedzał R. H. w mieszkaniu żeby się napić, a nie w celu wymuszenia od niego pieniędzy.

Na rozprawie przed Sądem oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów, podtrzymał dotychczas złożone wyjaśnienia (k. 84-84v., 163v.-164). Wskazał, że został zaatakowany przez pokrzywdzonego, zaprzeczył aby odmawiał opuszczenia mieszkania, bo chciał wyjść na zewnątrz i bić się z pokrzywdzonym. Przyznał, że to on powiedział pokrzywdzonemu, że ma mu zapłacić za uszkodzone nowe buty i że R. H. dał mu 250 zł, nie dał mu tych butów. Wyjaśniał, że pisał smsy, w których twierdził, że pokrzywdzony ma mu dać jeszcze 100 zł, bo jeden z banknotów był fałszywy. Oskarżony wskazał, że potem pisał smsa, że nie chce tych 100 zł, bo obawiałem się, że pokrzywdzony zgłosi to na policję. Zaprzeczył, aby groził R. H., ale przyznał, że wiedział o tym, że pokrzywdzony boi się go i dlatego nie musiał mu grozić. Na pytanie Sądu przyznał, że nie opuścił mieszkania na żądanie pokrzywdzonego.

Podczas rozprawy z udziałem pokrzywdzonego Ł. J. wyjaśniał, że wziął od niego 250 zł, „przyznał się do wszystkiego”, zaprzeczył, by groził R. H..

Sąd zważył:

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawstwo Ł. J. (1) w przedmiocie czynów przypisanych oskarżonemu w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku nie budzi wątpliwości.

Konstruując stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na częściowo wiarygodnych wyjaśnieniach oskarżonego oraz wiarygodnych, bo spójnych i logicznych, zeznaniach złożonych na etapie postępowania przygotowawczego przez pokrzywdzonego R. H. (1) oraz na zeznaniach przesłuchanych w toku postępowania świadków I. B. (1), K. G. (1) oraz D. G. (1), chociaż również tylko częściowo wiarygodnych.

Wyjaśnieniom oskarżonego Sąd dał wiarę w części, w jakiej przedstawił okoliczności zdarzeń znajdujące potwierdzenie w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale dowodowym.

W zakresie, w jakim oskarżony zaprzeczał, aby kierował wobec pokrzywdzonego groźby, jego wyjaśnienia były odosobnione i wyraźnie zmierzały do umniejszenia jego winy, a przez to także odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwa. Wyjaśnienia te były bowiem sprzeczne nie tylko z wiarygodnymi i konsekwentnymi w tym zakresie złożonymi w toku całego postępowania przygotowawczego zeznaniami pokrzywdzonego, ale także z zeznaniami bezpośredniego świadka zdarzeń tj. I. B. (1), która najpierw widziała jak R. H. (1) został pobity przez oskarżonego, a następnie była świadkiem przekazania oskarżonemu pieniędzy w kwocie 250 zł oraz sytuacji, w której oskarżony przyszedł do mieszkania i kazał zapłacić R. H. (1) za zniszczone buty mówiąc, że nie chce go już więcej bić przy każdym spotkaniu i „nie będzie miał litości”. Nadto to właśnie na telefon I. B. Ł. J. (1) wysłał wiadomość skierowaną do R. H.

(1), z treści której wynikało, że po zapłaceniu kwoty 100 zł, pokrzywdzony będzie miał z jego strony spokój. Co istotne: I. B. (1) w swoich zeznaniach podkreśliła, że „R. był wystraszony”. Sąd nie znalazł powodów, dla których miałby uznać powyższe zeznania złożone przez I. B. na etapie postępowania przygotowawczego za niewiarygodne czy też mające na celu bezpodstawne obciążanie oskarżonego. Świadek zeznawała konsekwentnie, logicznie i spójnie opisywała w swoich zeznaniach zachowania oskarżonego wobec R. H. (1), których ona sama była naocznym obserwatorem.

W świetle powyższego tj. szczegółowej relacji I. B. (1) przedstawionej na etapie postępowania przygotowawczego, Sąd nie dał wiary jej zeznaniom złożonym na rozprawie, w których zasłania się niepamięcią i zaprzecza, aby była świadkiem bójki między oskarżonym, a pokrzywdzonym oraz żeby wiedziała „o pieniądzach”. Ostatecznie jednak wskazać należy, iż podtrzymała ona zeznania składane na etapie postępowania przygotowawczego wskazując jedynie, że R. H. (1) „nie był kopany”, a Ł. J. (1) nie mówił „gdzie i w czasie czego uszkodził sobie te buty”, co nie polega na prawdzie.

Odnosnie zeznań złożonych przez R. H. (1) Sąd, jak już wskazano na wstępie, uznał za wiarygodne tylko te zeznania, które zostały przez niego złożone na etapie postępowania przygotowawczego (k.5-7, 11-12, 15-17). W postępowaniu przygotowawczym pokrzywdzony złożył zeznania szczegółowe, jednoznaczne, spójne i konsekwentne, z których wyłonił się jednorodny obraz wydarzeń z udziałem Ł. J. (1). Twierdzenia te pokrzywdzony konsekwentnie potwierdzał w czasie kolejnych przesłuchań. Co istotne treść złożonych przez tego świadka zeznań znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach samego oskarżonego.

Wobec powyższego Sąd nie dał wiary zeznaniom R. H. (1) złożonym na rozprawie głównej w zakresie, w którym świadek ten twierdził, że nic nie pamięta, „raczej nie płacił oskarżonemu”, „raczej sytuacji z butami nie było”, a złożenie obciążających oskarżonego zeznań „doradził mu policjant”. W ocenie Sądu oczywistym jest, że świadek złożył zeznania takiej treści – wycofując się ze swoich pierwotnych twierdzeń - ponieważ chciał uchronić siebie od ewentualnych konsekwencji ich złożenia ze strony oskarżonego (jak wynika z pisma oskarżonego z 27.07.2016r. pokrzywdzony przebywał z nim w tym samym Areszcie Śledczym). Co więcej R. H. (1) na etapie postępowania przygotowawczego sam przyznał, iż boi się Ł. J. (1), oskarżony groził mu, a okoliczności te potwierdziła w złożonych zeznaniach także I. B.. Zaprzeczanie temu na rozprawie nie było w ocenie Sądu przekonujące. Pokrzywdzony ewidentnie nie chciał składać zeznań obciążających oskarżonego, zasłaniając się niepamięcią. Również po potwierdzeniu przez oskarżonego okoliczności żądania kwoty 250 zł i oświadczeniu, że oskarżony przyznał się, R. H. (1) wahał się nadal, by ostatecznie zeznać, że 250 zł było konkubiny, były to pieniądze za te buty, było tak jak twierdzi oskarżony.

Natomiast zaprzeczenie R. H. co do zaistnienia przemocy ze strony oskarżonego oraz wypowiedzenia przez niego gróźb na wiarę nie zasługuje, gdyż jest sprzeczne nie tylko z uznanymi za wiarygodne szczegółowymi zeznaniami samego pokrzywdzonego oraz I. B. i pozostałych świadków będących w mieszkaniu pokrzywdzonego, ale także z wyjaśnieniami w tym zakresie oskarżonego, w których wszak potwierdził te okoliczności i które Sąd uznał za wiarygodne.

Odnosnie zeznań złożonych przez K. G. (1) i D. G. (1) Sąd przyznał im walor wiarygodności. Co prawda występowały w nich niewielkie rozbieżności pomiędzy etapem postępowania przygotowawczego i postępowaniem przed Sądem, to ostatecznie świadkowie potwierdzili wersję relacjonowaną przez pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym. K. G. (1) zeznał, iż „Ząbek miał odkupić buty J., bo je zniszczył”, a D. G. (1) potwierdził zeznania R. H. (1) wskazując, że „pokrzywdzony mówił żebyśmy wyszli z mieszkania. Ł. powiedział, że wyjdzie jak wypije piwo (...)”.

Sąd pominął zeznania świadka P. G., ponieważ nie wniosły one niczego istotnego do sprawy i nie przyczyniły się do jej rozstrzygnięcia.

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, iż oskarżony Ł. J. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanych mu czynów.

Przepis art. 282 kk chroni przed wymuszeniem rozbójniczym własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne przysługujące określonej podmiotowi do mienia oraz nietykalność cielesną, wolność, zdrowie oraz życie człowieka, a także swobodę prowadzenia działalności gospodarczej. Istota takiego występku polega na tym, że sprawca

doprowadza (zmusza) inną osobę do rozporządzenia mieniem lub zaprzestania działalności gospodarczej poprzez zastosowanie przemocy, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie, przy czym w obu przypadkach chodzi o zachowanie, które ma być zrealizowane w przyszłości. Przepięstwo to jest dokonane dopiero z chwilą, gdy pokrzywdzony pod wpływem takich działań rozporządzi mieniem lub zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej. Samo bowiem zastosowanie przez sprawcę jednego ze środków oddziaływania w stosunku do pokrzywdzonego opisanych w tym przepisie, nie połączone z rozporządzeniem mieniem lub zaprzestaniem działalności gospodarczej, stanowić będzie jedynie usiłowanie wymuszenia rozbójniczego. Przepięstwo to należy więc do tzw. przestępstw kierunkowych (dolus directus coloratus). Kodeks wymaga, aby zachowanie się sprawcy ukierunkowane było na określony cel, którym jest właśnie osiągnięcie korzyści majątkowej.

Oskarżony działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc pobiciem R. H. (1) zmusił go do przekazania kwoty 250 zł i niewątpliwie dopuścił się występku z art. 282 k.k. Pokrzywdzony potwierdził, że – by uniknąć realizacji wypowiedzianych gróźb – dał oskarżonemu żadaną kwotę, gdyż obawiał się oskarżonego, jego agresji, nieprzewidywalności i w końcu tego, że zostanie przez niego ponownie pobity. Ł. J. (1) wyczerpał więc swoim zachowaniem opisanym w punkcie I części wstępnej wyroku znamiona czynu z art. 282 kk.

W punkcie II części wstępnej wyroku właściwe było przyjęcie w zakresie czynu z art. 282 kk formy stadialnej tj. usiłowania, gdyż sprawca ostatecznie nie dokonał zaboru pieniędzy pokrzywdzonego w kwocie 100 zł z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji. Co istotne oskarżony nie odstąpił dobrowolnie od jego dokonania

Ł. J. (1) wyczerpał też swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 193 kk, zgodnie z którym występki w nim opisany popełnia osoba, która wdziera się do cudzego domu, mieszkania, lokalu, pomieszczenia albo ogrodzonego terenu albo wbrew żądaniu osoby uprawnionej miejsca takiego nie opuszcza. Nie opuścił on bowiem mieszkania należącego do R. H. (1) mimo jego wyraźnego żądania i przebywał w nim wbrew jego woli.

W zakresie czynów wskazanych w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku tj. przestępstw z art. 282 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk zasadnym było przyjęcie, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągów przestępstw z art. 91§1 kk, bowiem oskarżony popełnił je w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregośkolwiek z tych przestępstw.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd miał na względzie przede wszystkim to, aby była ona adekwatna do stopnia zawinienia, a także wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu, o którym zadecydowały rodzaj i charakter naruszonego dobra, wysokość wyrządzonej szkody, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz sposób i okoliczności jego działania.

Wszystkich zarzucanych czynów oskarżony dopuścił się umyślnie i to zamiarem bezpośrednim, działając w sposób świadomy i celowy.

Jako okoliczność obciążająca należało przyjąć uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego za przestępstwa, działanie w stanie nietrzeźwości, choć niepotwierdzone badaniem, to wynikające w sposób bezsprzeczny z zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz kontynuowanie przez oskarżonego przestępczej działalności – jest wszak obecnie osobą aresztowaną za popełnione kolejne przestępstwo z art. 189§1 i 3 kk i art. 280§2 kk i art. 278§1 i 5 kk i art. 157§2 kk i art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował przyznanie się oskarżonego w znacznej części do zarzucanych mu czynów.

Zasadnicze znaczenie dla wymiaru kary winny mieć stopień zawinienia sprawcy oraz właściwa relacja pomiędzy charakterem popełnionego przez niego przestępstwa, a społecznym poczuciem sprawiedliwości, któremu orzekana kara winna czynić zadość jako sprawiedliwa odpłata. Znaczenie przy tym ma nie tylko dolegliwość, ale także nieuchronność kary za popełnione przestępstwo.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że karą w pełni adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia, który jest znaczny, jak również celową z punktu widzenia prewencyjnego jej oddziaływania (art. 53§1 kk) będzie orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze: za ciąg czynów z art. 282 kk - kary 2 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 193 kk - kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kierując się treścią przepisu art. 91§2 kk Sąd dokonał połączenia kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego i wymierzył mu karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Taka właśnie forma sankcji karnej, w ocenie Sądu, jest konieczna, a zarazem wystarczająca dla zrozumienia przez oskarżonego istoty czynu, którego się dopuścił, a jednocześnie będzie oddziaływała na dalszą postawę Ł. J. (1) i przestrzeganie przez niego porządku prawnego. Zdaniem Sądu takie rozstrzygnięcie w pełni odzwierciedla także negatywną ocenę przypisanych mu czynów, a zarazem będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, co również pozwoli na uświadomienie sobie przez oskarżonego wysokiej naganności i powagi czynów oraz wpłynie na ukształtowanie u niego należytego szacunku dla chronionych prawem dóbr i będzie stanowić bodziec do zmiany jego zachowania. Orzeczone kary w należyty sposób realizują także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, albowiem są dowodem tego, że organy wymiaru sprawiedliwości nie traktują sprawców szczególnie szkodliwych społecznie przestępstw w sposób pobłażliwy, lecz reagują prawidłowo, stanowczo takim czynom przeciwdziałając. Takie zachowania jak oskarżonego winny więc spotkać się z surowym potraktowaniem, gdyż wskazują na to, że ma on lekceważący stosunek do norm społecznych i prawnych oraz nie widzi niczego naganego w swoim zachowaniu. W toku postępowania nie wykazał żadnej skruchy, a swoją postawą i zachowaniem w trakcie procesu nie przekonał Sądu co do tego, że żałuje swojego zachowania. Z tych też powodów koniecznym jest odizolowanie, choć na jakiś czas, oskarżonego od społeczeństwa, by miał czas na wyciągnięcie wniosków, zmianę swojego nastawienia do obowiązujących norm prawnych, by nauczył się szanować prawa jednostki oraz reguły panujące w praworządnym społeczeństwie.

Wymierzając oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności Sąd uznał, iż wyłącznie surowa kara bezwzględnego pozbawienia wolności stanowić będzie właściwą reakcją na czyny oskarżonego i w efekcie doprowadzi do powstrzymania się przez niego od kolejnych zachowań przestępczych. Nie sposób przy tym w chwili obecnej postawić wobec Ł. J. pozytywnej prognozy kryminologicznej – społecznej zwłaszcza wobec podejrzenia popełnienia kolejnego czynu zabronionego w dniu 15.04.2016r. (sygn. II Kp 166/16). Oskarżony, jak wynika z jego dotychczasowej postawy i zachowań, jest sprawcą niepoprawnym, wobec którego uprzednio wymierzane kary okazały się całkowicie nieskuteczne.

W punkcie IV części dyspozytywnej wyroku na mocy art. 63§1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie od dnia 29.11.2014r. do dnia 01.12. 2014r.

Wskazać tutaj należy, iż w czasie orzekania przez Sąd w związku z nowelizacją ustawy Kodeks karny z dniem 01.07.2015r., koniecznym było ustalenie i zastosowanie - zgodnie z treścią art. 4 kk - ustawy względniejszej dla sprawcy. Zarówno brzmienie przepisów art. 282 kk i art. 193 kk, jak również art. 13§1 kk i zasady w nich określone, nie uległy zmianie. Nie zmieniły się również zagrożenia karą przewidziane w tychże przepisach. Natomiast porównując uregulowania obowiązujące w czasie popełnienia przez oskarżonego przestępstw oraz w czasie orzekania przez Sąd wskazać należy, iż przepisami względniejszymi, w ich całokształcie, dla sprawcy są przepisy obowiązujące od dnia 01.07.2015r. jako stwarzające korzystniejszą sytuację procesową. Biorąc zaś pod uwagę orzeczone kary i ich wymiar nie miały zastosowania wobec oskarżonych orzeczenia związane z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, wykazujące największe różnice w porównywanych stanach prawnych. Konsekwencją przyjęcia powyższego było również zastosowanie wobec tego Ł. J. art. 91§1 i 2 kk oraz art. 63§1 i 5 kk, w ich obecnym brzmieniu, gdyż niemożliwym jest równoczesne stosowanie wobec tego samego oskarżonego przepisów dwóch różnych ustaw karnych tj. poprzednio i obecnie obowiązującej.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd

zasądził na rzecz obrońcy adw. J. G. kwotę 1.446,48 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sąd nie przyznał w/w kosztów w wysokości wynikającej z przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 05.11.2015r.), bowiem zgodnie z treścią art. § 22 cyt. rozporządzenia do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia (01.01.2016r. – przypomnienie Sądu) stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł biorąc pod uwagę sytuację materialną oskarżonego i w oparciu o przepis art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatkami obciążając Skarb Państwa, a na mocy art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. jedn.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił go od opłaty, ponieważ uiszczenie powyższych kosztów i opłaty byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.